

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta
Előfizetési ára:
1 évre 2 pengő.
Postatakarékpzt
számla 17.270 sz.

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő és felelős kiadó: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m. — Kiadóhivatal: Kispest, Thököly-út 18.

Iskolaév elejére.

Jézus azt mondja: „Ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek, mint a kis gyermekek, semmiképen nem mehettek be a mennyeknek országába.“¹ Máté 18, 3. Az ember elgondolkozhatik azon, hogy az Úr Jézus mit tartott a kisgyermekben példaadónak s utánzásra érdemesnek. Az írásmagyarázók említik a gyermek alázatosságát, egyszerűségét, hitét. Talán fel lehetne hozni a gyermekek komoly játékos kedvét és eleven fantáziáját; továbbá azt a gondtalanságot is, amellyel egy-egy napnak nekimennek. Nem kevésbé figyelemre méltó a gyermekek őszinte vídamsága és szinte ragadós nevetése. Amint „előbbre haladunk életkorban“, mindezekből igen sok elpárolog. Ahogyan mondani szokták, megviseli az embert az élet. Sokszor megdöbben az ember, ha tíz-tizenöt év multán találkozik volt tanítványaival és konfirmandusaival. Micsoda átalakuláson mentek át! Milyen sívárság, menyenyi rossz tulajdonság ült ki arcukra! Mennyire telítve van akaratauk, érzésük, gondolkodásuk nemcsak hiábavalóságokkal, hanem bűnös vágyakkal, gonosz indulatokkal és romlottsággal. Igazunk van-e, ha azt mondjuk, hogy az élet forgatta ki őket régi mivoltukból? Igazunk van-e, ha azt mondjuk, hogy a mások rossz példaadása, a mások gonosz tanácsa és érintkezése rontotta és fertőzte meg őket? Vagy pedig azt kell megállapítanunk,

hogy csirájában bennük volt már mindaz az önzés, irigység és telhetetlenség, ami később kifejlett, felnövekedett és elnyomta, eltorzította, elvadította mindazt a kedvességet, ami a gyermekekben bennünket felnőtteket annyira megragadhat?

Akármint legyen is, Jézus arra mutat rá, hogy a gyermekekben példaképet kell látnunk. Egészen bizonyos az is, hogy Jézus szükségesnek tart bizonyos irányú visszafejlődést, ha az Isten országába be akarunk jutni. Vagyis szerinte a kisgyermek bizonyos tekintetben és vonatkozásban felette áll a felnőtt embernek. Tehát az, amit mi általában növekedésnek szoktunk nevezni, Jézus ítélete szerint elkorcsosulás, sorvadás, eltorzulás.

Ez a váratlan megállapítás kell, hogy gondolkodásra indítson minden szülőt és tanítót s általában mindenkit, aki a gyermekekkel mint nevelő és oktató foglalkozik. „A tanítvány nem nagyobb a mesternél; ha a tanítvány olyan lesz, mint a mestere, akkor tökéletes.“ A kérdés csak az, hogy ki a mester s a mestert követve, miben lesz tökéletessé a tanítvány. Az embernek az ördög is lehet a tanító-mestere s akkor a tökéletes tanítványból tökéletes ördög válik.

Nem helyes beállítottsága a pedagógusnak és oktatónak az, amikor abszolút fölényben érzi magát a tanítványával szemben. A mindennapi élet is mutatja, hogy a

tanítvány sokkal tehetségesebb lehet, mint a mestere. Petőfi bizonyára több volt, mint bármelyik tanítója vagy tanára. Épúgy a többi lángelme is. És közülök sokan mestereik és tanítóik, szüleik és környezetük ellenére váltak azzá, amik lettek. Úgyhogy az iskolai év elején mindenkinek, aki hivatásszerűen foglalkozik a gyermekek tanításával, el kell egy kicsit gondolkodni azon a problémán, hogy vajjon mennyivel is vagyok én több, mint a gyermekeim, a tanítványaim és vajjon nincsenek-e öbennük olyan értékek, amelyek belőlem hiányoznak, vagy amelye-

ket én parlagon hevertetek, amelyeket eltékoztaltam.

Érdeemes Jézus szavai alapján rájönni a pedagógusnak arra, hogy a kisgyermekekben van valami, amit a felnőtteknek tisztelniük kell; van bennök valami, amit utánozni és követni kell. Az iskola nemcsak arra való tehát, hogy a gyermeket „fel”-nevelje, az „életnek” harcaira felvérteze, hanem arra is, hogy a gyermekben megőrizze mindazt, ami a gyermekben isteni, ami bemenetelt ad neki a mennyek országába s ami a felnőttek óriási többségében nincsen meg.

Falconer I. K. (1856—1887)

az arabiai mohamedán misszió egyik úttörője.

(Folytatás.)

„Én tehát a következő okokból részesíteném előnyben Sheik Othmant:

1. Nem kellene versenyeznünk a kormányzósági intézményekkel. Sőt úgy vagyok értesülve, hogy a kormányzó örülné, ha Sheik Othmanban megszabadulna az ottani segélyhely fenntartásának terheitől.

2. A klíma frissebb és kevésbé kifárasztó mint Adenben. Fekvésénél fogva eljut oda a tengeri szellő s a talaj elnyeli a hőt anélkül, hogy megint kisugározná. Ellenben Adenben a magas, fekete, salakszerű sziklák sokszor fel fogják a tengeri szellőt, felraktározzák nappal a hőt és éjjel kisugározzák. Ennélfogva az éjszakák Sheik Othmanban jóval hűvösebbek, mint Adenben.

3. Bőven van víz és a talaj művelhető — ezt bizonyítja a két meglévő szép magánkert, nem is szólva a kormányzóság kertjéről. Ellenben Adenben a talaj egészen terméketlen s minden csepp vizért fizetni kell. Vagy desztillált, vagy vízvezetéki, vagy egy a sziklába vajt 40 méter mély kútból való. Az utóbbinak a vize egészen édes, úgy hogy néha ebéd után boros poharakban szolgálják fel!

4. Megbízható helyről van tudomásom, hogy Adenben igen bajosan kaphatnánk megfelelő telket, ellenben Sheik Othmanban ez nem okoz semmi nehézséget. Sok építő telken kívül üresen áll két igen nagy kerttelek. Az utóbbiakat

megtekintettem s az egyik, amelyiket nagyon ajánlottak, mert igen jó földje van, nagyszerűen fekszik a régi falu és az új telep között. A köztük fekvő területet foglalja el. Akár az egészséget, akár a felét telekkönnyűleg megkaphatom bérbe.

5. Sheik Othman 13 kilométerre fekszik a belső Arábiába vezető úton s ezért szorosabb összeköttetésben van a törzsekkel s messzebb esik az oly sok európai ember keresztýéntelea példaadásának hatásától.

Másfelől, gondolni kell arra is, hogy Sheik Othman népsége — körülbelül 6.500 — viszonylag csekély, bár valószínű, hogy valamelyest növekedni fog; s hogy a népesség hullámzik, az állandó lakosok száma körülbelül csupán 1.500. Azonban az utóbbi ellenvetés Adenre is áll.

Ugyanannak a jelentésének egy másik helyén, miután rámutatott Adennek mint missziói központnak fontosságára, hangsúlyozza azt a körülményt, hogy „Negyedmilliónál több teve, hajcsárjaikkal, fordul meg Adenben évenként Yemen minden tájékának termékeivel. Ezeknek nagy többsége keresztül megy Sheik Othmanon, ahol több órát tartózkodnak Aden felé menet.” Aki Adent és környékét ismeri s Falconer leveleit olvassa, okvetlenül rájön, hogy eleitől fogva számításába és terveibe vonta

Arabia belső területeit s hogy Sheik Othman csupán az első állomás volt, amelyet további műveletek alapjául szándékozott felhasználni. Jelentésével körülbelül egyidejűleg írta Haig generálisnak: „Elhatároztam, hogy a megfelelő hely, ahol le kell telepednem Sheik Othman és nem Aden. Aden és Steamer Point tehát nyitva marad a Church Missionary Society számára. Véleményem szerint egy orvosi misszionáriusnak nem nyílnék valami tág tere Adenben, de azt gondolom, hogy meg lehetne ott nyitni egy Biblia- és traktátusboltot és egy imatermet... Remélem, hogy hamarosan meglátogathatom Lahejt, de attól tartok, hogy Szanaba nem tudok eljutni. Nem tudnám hol hagyjam a feleségemet. Amikor majd Sheik Othmanban lesz egy feleséges kollégám, akkor a két hölgy együtt lehet amíg férjeik Szanaba vagy máshová mennek. Ha a Church Missionary Society misszionáriusai idejönnek, bízom benne, találunk utat-módot az együttműködésre és egy-más támogatására.“

1886 februárjában Falconer egy skót katonaróvossal meglátogatta Lahejt, az első nagyobb falut Sheik Othmanon túl, egy oázis közepén, melyet akkor egy független „szultán“ kormányzott. Miután az előzetes vizsgálatot a munkamezőn befejezte és a helyet kiválasztotta, márciusban Angliába tért vissza, de nem azért, hogy otthmaradjon, hanem hogy előkészítse végleges kiköltözését Arabiába. „Mert“, mondja életrajzírója, „a Kereszt katonája felszámította a költséget, a legnagyobb gondossággal lemért minden kockázatot és véglegesen határozott. Az a mód, ahogyan ezt barátainak bejelentette, jellemző az egész emberre... aki elindul a harcba s kész áldozni és áldozatul esni Krisztus ügyéért.“ Májusban jelen volt a szabad egyház közgyűlésén s megtartotta a híres beszédét a mohamedánizmusról és a mohamedán misszióról. Hogy megkezdhesse a munkát Adenben, szükség volt egy második misszionáriusra, egy orvosra. Jóllehet embert még nem találtak, Falconer azt a nagylelkű ajánlatot tette, hogy a második misszionárius fizetésére évente 300 font sterlinget (1500 dollár) fizet a szabad egyháznak. Azt már korábban felajánlotta, hogy a saját és a felesége kiadásait maga viseli s vállalta a missziós ház minden építési költségét is. Falconer a missziói oltárna nem csupán a maga tudásának talentomát helyezte, hanem a pénzét is és valóban „tisztetlebeli misszionárius“ volt.“

Hat hónapig tartózkodott Angliában. Abban a kitüntetésben részesült, hogy a cambridgei egyetemen kinevezték az arab nyelv tanárának. Előadásait előkészítette, címük és tárgyuk „A mekkai zarándoklat“ volt; áttanulmányozott minden idevágó irodalmat. Kiválogatta azokat a könyveket és bútorokat, amiket magával akart vinni Adenbe és intézkedett házbérlete felől. Látogatta a kórházakat, amelyekben orvosi munkatársat keresett. Elment Glasgowba, hogy meglátogassa kiszemelt munkatársát. Életbiztosítást akart kötni a Mile-Endi evangelizációs munka javára, de amikor a társulat megtudta, hogy hová készül, nem fogadta el a biztosítást. Skóciában több búcsúelőadást tartott és a cambridgei egyetemen is megtartotta előadásait. Hogy mindezt a munkát milyen alaposan és jól végezte, annak bizonyítékai az Encyclopediába írt cikke és búcsúbeszédei. Például idézzük Glasgowban tartott beszédének utolsó mondatait:

„Nagy és tekintélyes vezérkarunk, de igen kicsiny hadseregünk van... amikor széles kontinenseket majdnem teljes sötétség borít és százmilliók szenvednek a pogányság és az izlám borzalmaiban, önöknek bizonyítaniuk kell, hogy az Isten olyan körülmények közé helyezte önöket, hogy nem mehetnek ki a missziói munkamezőkre.“

1886 december 8-ikán érkezett Adenbe a „Berenice“ nevű osztrák hajóval. A hajó Jiddahban is kikötött, Falconer szeretett volna partra szállni, de az egészségügyi zárlat miatt nem tehetett. Mekkát hegyek zárták el szemei elől. Két héttel később megérkezett a felesége is. Szerencsétlenségükre nem találtak megfelelő lakást. Végül is egy bennszülött kunyhóban húzták meg magukat. Egy félszert tákolt össze, az lett az orvosi rendelő. Egy ideig minden jól ment s előkészületeket tettek missziói ház építéséhez. Naponként prédikáltak szóval és cselekedettel az evangéliomot, jóllehet a társaságnak vagy egyik vagy másik tagja az egész idő alatt lázas volt.

1887 februárjában meglátogatta őket Haig generális visszatérőben Yemeni utazásáról. De csakhamar borús napok jöttek. Február 10-én, egy belföldi utazás után Falconer magasfokú lázba esett három napig, három nap után csökkent a láz, de nem mult el egészen. Felesége szintén lázrohamokat kapott s mindketten Steamer Pointba mentek három hétre. Azután visszatértek Sheikh Othmani kunyhójukba. Anyjához intézett levelében május 1-én azt írja Falconer, hogy

már hetedszer kapott lázrohamot; reméli, hogy június 1-re beköltözhetnek az új missziói házba. De ez a levele még meg sem érkezett Angliába, amikor egy sürgöny jelentette, hogy Falconer, két álmatlan éjszaka után, május 10-én meghalt. Másnap este temették el katonai szertartással Adenben.

Falconer nem lett hosszú életű, de elég ideig élt ahhoz, hogy a figyelmet (Isten terve szerint) Arábiára terelje. A munkás meghalt, de a munka nem szűnt meg. A skóciai szabad egyház egy önkéntes munkást kért, aki Falconer megkezdett munkáját folytassa; a New College tizenhárom végzett növendéke je-

lentkezett. Falconer élete tízezreket ösztönzött a külmissziói munka felkarolására. „Holta után is beszél.“ És beszélni fog, míg Arábia evangelizálva nem lesz. Életrajza a missziói irodalom klasszikusai közé tartozik és sok kiadást ért meg.

A Sheikh Othmani misszió tovább fejlődött. A felszerben megkezdett orvosi munka annyira kialakult, hogy tíz évvel Falconer halála után egy esztendő alatt 17.800 beteg kereste fel a teljesen felszerelt missziói kórházat. Steamer Pointban Falconer emlékére egy templom épült, amely minden vasárnap megtelik azokkal, akik szeretik a Jézus Krisztus evangéliomát.

Kunst Irén leveleiből.

(November 9-ikén lesz tíz esztendeje, hogy Kunst Irén misszionáriusnő Kínában meghalt. Alább közölt levele Csangszában kelt, 1909 május 10-én.)

Szeretteim az Úrban! — „Napkelettől fogva mind napnyugati legyen dicséretes az Úrnak neve, mert mindörökké legyen az Ő irgalmassága!“ — Április 15-ike óta megint Csangszában vagyok. Az Úr igen jó és kegyelmes, az Ő neve örökké dicsérendő! Ha visszatekintek az útra, amelyen vezetett, csak imádkhatom az Ő türelmét, jóságát és bölcsességét, mellyel utamat rendezte. Nehézségei is csak javamra céloztak, hogy levessem az ő-embert és felöltözzem az Úr Jézus Krisztust, átváltozzam az Ő ábrázatjára! Az Úr hú! Mi sokszor nem értjük mindjárt az Ő szándékát. A háborúságokban nem mindjárt dicsekedünk. Az emberi eszközre nézünk és nem a Mesterre, aki embereket használ, hogy munkáját bennünk elvégezhesse! És gyarlóságaink, hűtlenségünk dacára Ő meg nem változik; tegnap és ma ugyanaz volt, mindörökké is ugyanazon lélesen! — Az elválásnál sok könny folyt. Az asszonyok igen sajnálták, hogy elhagyom őket; búcsúajándékokat hoztak stb. Az egyik, aki sok keserűséget okozott nekem, kért, hogy bocsássam meg, hogy gonosz nyelvével annyiszor megsértett. Ő és mások megtérést ígértek. Elutazásom napján már korán reggel összegyülekeztek és a hajóra kísérték. A vak Maomei legkeserűesebben zokogott; oly nagyon szeretett volna velem jönni, de az ura nagyon ellenkezik az evangéliummal. Így csak az Úrra nézhetünk; hogyha az Ő akaratára, még készítsen neki utat az itteni vakok intézetébe, ahol most egyelőre

segíték Kumm Paulina testvér gyengélkedése miatt.

Még Csangszába utazásunk előtt értesültem, hogy magyarországi barátaink Jang evangélista eltartását vállalják. Ez igen nagy örömet szerzett; egyrészt, hogy hazánkban is vannak lelkek, akik a missziói ügyért érdeklődnek és azt tettel is megmutatják; másrészt, mert éppen Jang evangélista az illető, aki első kínai nyelvmesterem volt, kinek megtéréseért sokáig kértem az Urat. Azt megadta és most ezen örömet is adja hozzám. Jang komoly, őszinte ember. Tudom, hogy nemcsak eltartásáról gondoskodtok, de számíthat imáitokra is! Ugye? Arról is értesültem, hogy az én eltartásomra is gyűjtöttetek. A gondolat valóban nagyon édes és szívből örülök, hogy hazám fiai és leányai is felbrednek és látják feladatukat, kötelességüket a pogányok közt. De ugye, Szeretteim, ha valamit teszünk az Isten országa érdekében, azt nem az embereknek teszük, hanem az Úrnak és így nem a személyt nézzük, hanem azt, akit az Úr választ: I. Sám. 16, 10—12. Azért ezen ügyben is sokat imádkoztatok, hogy megtudhassátok az Úrnak jó, kedves és tökéletes akarátját. És ha esetleg az Isten jó, kedves és tökéletes akarátja, hogy ne a Kunst Irén részére, de másnak gyűjtsetek, akkor is szívesen fogtok adakozni, ugye? És én épp oly édes gyümölcsöt látok abban, mintha számomra tettétek volna. — Az Úr áldása legyen mindnyájatokon! Tudom, köztetek is vannak, akik az Úrnak szolgálni szeretnétek a pogányok közt. Várjátok az Úr idejét! Ő meg fogja nyitni az utat. Csak bátran előre! — A Jézus szeretetében üdvözöl testvéretek: *Kunst Irén.*

Egy bálvány élettörténete.

J. Hesse: „Die Heiden und wir“ c. könyvéből.

Zarándi Attila.

Hogy egy kínai bálvány származását és létrejöttét megismerjük, menjünk el Kanton sok bálványüzletének egyikébe. A bálványok utcájában ház ház mellett eladásra szánt bálványok vannak felállítva. Nemrégiben tűzvész elpusztította ezeket a házakat és az összes bálványok siralmasan elégték. Azonban az összes bálványüzleteket újjraépítették, a bálványkereskedésnek tehát nagyon jövedelmezőnek kell lennie. Üzleti cégtábla van a ház ajtaja felett ezekkel a jelekkel: „Yun-fuk“, azaz örök boldogság. Ha belépünk a Yunk-fukhoz címzett üzletbe, azt látjuk, hogy a bálványok a legkülönbözőbb nagyságban kaphatók, egész kicsi, nagyobb és nagyon nagy alakban. Néhány még nem kapta meg az utolsó festést, legtöbbje még a fafaragó kése alatt van, vagy gyalulatlan fadarab; de valmennyi lélektelen, ostoba arccal mered az emberre. Yunk-fuk úr — az üzlettulajdonost cégtáblája után nevezik — legjobb lábón áll holt bálványival. Reggel, amikor belép az üzletbe, tiszteltteljesen meghajol jobbra és balra, füstölőáldozatot tesz a bálványoknak. Hogy egy szellemnek se vétsen, arra a helyre, ahol minden pogány házban a családi istenség trónol és ahol naponta a reggeli és esti áldozatot mutatják be, csak ezeket a szavakat írta: „Tiszteletteljesen szentelem az összes isteneknek és szellemeknek.

Most egy parasztocska lép az üzletbe. A tulajdonos megkérdi: „Mi tetszik Nagyságodnak?“ Mert hiszen Kínában udvariasak az emberek és az udvari nyelv lett az utca nyelve. „Egy harci istent szeretnék“, mondja bátran Őnagysága, a parasztocska. „Itt van egy pompás isten“, válaszol az üzlettulajdonos és az egyik fabáb után nyul, „a legkeményebb fából faragták és a színek sohasé halványodnak el rajta; látja az isten bősz külsejét, egyetlen gonosz szellem se mer közeledni. Nagyságod és házanépe nyugalomban és békében élhetnek.“ „Mibe kerül az isten?“ „Három márkába.“ „Mit, három márkába?“ kiált fel a parasztocska és jól megjátszott rémülettel hőköl vissza, „csak másfél márkát adok“. Az üzlet érdemes tulajdonosa megrázza varkocsos fejét és így szól: „Akkor bezárhatom az üzletemet és elmehetek koldulni.“ Végre megalkusznak: a paraszt fizet 2 márka 30 pfenniget és aztán elválnak; legkiválóbb nagyrabcsülésükről biztosítják egymást.

A megvásárolt bálványt most szép takarosan beteszik a kosárba. A parasztocska vásárol még dohányt, egy darab disznóhúst, egy sóhalat és babkalácsot és betakarja a bálványt. Aztán bambuszrúdra veszi a kosarat és megelégedetten vándorol messzi faluja felé. A legközelebbi napokban elhoz egy napváltást, hogy az váltszon ki egy szerencsét hozó napot, amelyen a csillagok különösen jó állásban ragyognak a ház felett. Akkor ünnepélyesen helyére teszik a bálványt, áldozatot mutatnak be. Az összegyülekezett családtagok meghajolnak, sőt arccal a földre borulnak a bálványoszor előtt. Aztán az anya kézenfogja legifjabb fiát, kalácsot ad neki és így szól: „Lám, a kedves bálvány adja neked a kalácsot, eredj oda és köszönd meg!“ A gyermekkezek összekulcsolódnak és „Köszönöm neked, nagy Ős!“ hangzik a gyermek ajkáról. Így nevelik a pogány gyermeket a bálványimádásra.

Halljuk csak, hogyan megy a sora tovább a bálványinak, amikor már helyet kapott egy kínai házban. Oh, szomorú lét ez! Nemsokára pókok fonják körül alakját, gyakran patkány eszi belé magát és a bálvány üreges testében hozza világra kölykeit. A por leszáll rá és szürke árnyék fedezi be a szép színeket. Port sohasé törölnék a bálványházakban; hiszen úgyis újra poros lesz, gondolja a kínai. A ház legidősebb és legifjabb fia minden reggel és este néhány füstölőpálcikát dug a bálvány előtt álló homokcsészébe és háromszor meghajol. A félig elégett füstölőpálcikák sokasodnak, régi vesszőseprőhöz hasonlatosan emelkednek felfelé és a bálvány egyre sötétebb és feketébb lesz. Az ember gyakran lát a templomokban a feketére füstölődött bálvány mellett még egy újonnan festettet és az emberek választhatnak, kinek vigyenek áldozatot, a réginek vagy az újnak. Az idő tovaszáll, a falu öregjei elhalnak, az ifjúság felnő, por és szenny lepi be a nyomorult bálványt. Fehér hangyák minden oldalról átrágták és egy napon összeszerkad. Csak egy marékra való fapor, némi csillogás és hamu marad utána! Ez az élettörténete egy bálványinak és a nyomorult bálványimádás, ahogy azt a nagy birodalom 18 tartományának minden házában gyakorolják. Mit él át amellett egy ilyen bálvány és milyen különbözőképpen játszódik le előtte az emberek élete! A kínaiak babonája szerint újév éjszakáján felmegy

az égbe, a legfőbb isten elé, aki a meny-nyet, földet és az abban levőket alkotta és akiről a kínaiaknak is van bizonyos sejtelmük. A bálvány ott elmondja, mi minden történt a házban, hogyan viselkedtek az egyes családtagok. Ezért minden házban világosság ég azon az éjszakán; a városkapukat kitarják, hogy semmi ne akadályozza az isteneknek ezt a hosszút menetét. Hogy a házi isten semmi rosszat ne vigyen ki a házból, a kínai bekeni annak száját mézzel.

Igen, mi mindennel keni be egy pogány ember bálványát! A Kantontól mintegy három mérföldnyire lévő Kimathong nevű falu pogány lakosai bálványukat száraz, esőtlen időben, amikor minden rizs elhalt és elpusztult a földiken, kivitték az égő napsütésre és be kenték a fabábot kutyavérrel. A csodálkozó kérdésre, mit jelentsen ez, a következő választ adták: „Az égnek most esőt kell küldenie, hogy lemossa a mocskot a bálványról. Nem hagyhatja ebben a nyomorult állapotban, könyörölnie kell rajta. Akkor mezőink is megkapják a sóvárgott esőt!”

Egy szerencsejátékos meg szokta verni és sárral dobálni bálványát, ha vesztett a játéknál; ha pedig nyert, akkor áldozatot mutatott be neki. Egy másik játékos nagy vesztéses után levágta bálványá fejét; aztán megbánta tettét, újra felragasztotta a fejet, bocsánatot kért gonosz cselekedetért és tovább imádtá lefejezett és megragasztott bálványát. Ki volna képes felsorolni a bálványimádás minden neveléses balgaságát!

Nem kell azt gondolni, hogy Kínában csak a szegény, műveletlen emberek él-

nek ilyen tudatlanságban és követnek el ilyen balgaságokat bálványimádásuk közben. Halljuk csak, mi történt mintegy tíz év előtt Kantonban. Szörnyű aszály uralkodott abban az időben. A pogányok napról-napra kiáltottak isteneikhez esőért. Hiábavaló volt. Akkor a város első hivatalnokai, egy nagy tudományáról híres férfiú felkerekedett és arannyal hímzett hivatali ruhájában, kalapján vörös drágaköggel és hátrafelé álló szép pávatollakkal fején ment a kínai nagyváros forrósággal telt utcáin az esőisten temploma felé, hogy ott imádkozzék. Ez se használt és a második menet éppúgy hiábavaló volt. Akkor ökegyelmessége felbőszült és így kiáltott fel: „A bálvány bizonylan azt gondolja, hazudom, amikor nyomorúságunkat panaszolom neki, segítségért és szabadításért könyörgök. Ott ül hűvös templomában, hogyan is tudhatná, hogy az égbolt olyan, mint izzó érc és a föld megreped a forróságtól?” Megparancsolta tehát, hogy vigyék ki a bálványt az izzó napsütésre. Miután a nagyméltóságú mandarin lehült a templomban, parancsot adott, hogy a bálványt újból vigyék be. Ez a szer használt. Erős eső esett a rákövetkező éjszakán. Egész Kanton ujjongott és dicsőítette a mandarin bölcsességét, mert megtalálta a helyes eszközt a bálvány megindítására, hogy az elküldje a kívánt esőt.

A pogány évi jövedelmének $\frac{1}{5}$ — $\frac{2}{5}$ részét adja ki a sötétségnek erre a szolgálatára! Ha tehát 100 márkát keres, abból legalább 20 márkát ad ki a bálvány, szellem és ősimádásra. Te mennyit adsz, mennyit teszel Údvizítődért?

Missziói Gyermekszövetség 1934 – 1944.

A szövetségről Harmati Béla „Gyermekmissziót!” című füzetében azt olvashatjuk, hogy a külmissziói gyermekmunka egyházunkban Turmezei Sándor tokaji (most nagyváradi) esperes kezdeményezésére 1934-ben indult meg. „A külmissziói gyermekmunka pedagógiai hatása nagy. A gyermek látóköre kiszélesül. Megtanul saját portáján túltekinteni. Látva a Krisztus nélküli pogányság nyomorúságát, jobban megbecsüli majd saját anyaszentegyházát. Kifejlődik benne a másokért való felelősségérzet. A Missziói Gyermekszövetség tagjaival lehet missziói ünnepeket rendezni, ahol szavaltatok, szavaló kórus, énekszámok, missziói színdarab, előadás vagy felolvasás töltik ki a műsort. Az

ilyen missziói jellegű ünnepek gyülekezetépítő hatása figyelemreméltó.”

Harmati Béla tanulságos soraihoz fűzzük még néhány dolgot és észrevételt. A gyermekszövetségi munkának a külmisszió szoros értelemben vett területén kívül egyházunk jövője tekintetében is messzire kiható hordereje és jelentősége van. A gyermekek és az ifjúság vallásos nevelése az egyháznak egyik legfontosabb kötelessége. Ez a nevelés csak akkor érheti el célját, csak akkor nyújthat elméleti tudáson kívül életmeggyőződéseket, felelősségtudatot és kötelességérzetet, vagyis csak akkor lesz életvalóság és életgyakorlat, hogyha bele tudja plántálni a gyermeki és ifjú lélekbe a missziói munkára való elhivatást és

felülről jövő megbizatást. Minden életrevaló, erőteljes mozgalom ennek a felismerésnek alapján foglalkozik a gyermekkel és az ifjúsággal. Mindegyik iparkodik lelkes munkásokat nevelni azon eszme vagy érdek számára, amelyet zászlójára irt.

Isten országa sem terjedhet másként, mint azáltal, hogy minden nemzedékben vannak lángoló buzgóságú polgárai, akik isteni küldetésük magasztosságától áthatva, odaszentelik magukat ennek a legszentebb és legáldottabb ügynek. Ezen a téren sem képzeltethető el haladás másként, mint a munkások szaporodása által. Szó sincs róla, feltétlenül szükséges a gyermekszövetségi munka minél intenzívebbé, minél behatóbbá válása. De éppen olyan bizonyos az is, hogy egy ilyen természetű munka eredményének abban kell mutatkoznia, hogy a gyermekszövetségi tagokból missziói munkások, toborzók, vezetők válnak. Ha azt kell tapasztalunk, amit a gyermekszövetségi munkánál is sajnos tapasztalunk, hogy az első lendület után elhanyaglás áll be, akkor ennek az okait gondosan meg kell vizsgálni, a bajokat orvosolni, a gátlásokat megszüntetni.

A legnagyobb baj a gyermekszövetségi munka körül természetesen az lenne, hogyha a munka vezetésére és végzésére hivatottak, avagy annak támogatására és előmozdítására legelső sorban kiszemeltek, tehát akikre a szövetség leginkább számíthatna, ennek a munkának a fontosságát és jelentőségét nem ismerik fel, vagy ha felismerték is, a rájuk váró szerepet nem hajlandók betölteni. Világos, hogy a szülőkre, lelkészekre, tanítókra, esperesekre és püspökökre gondolunk, amikor ezt megállapítjuk. Döntő jelentősége van a gyülekezetnek, a családnak és az iskolának is azoknak, akik ezen közösségek szellemét, lelkeségét, beállítottságát, munkáját irányítják, megszabják. Távolabb eső, de szintén nagyjelentőségű a lelkészeknek, tanítóknak képzése és pedig nemcsak a hittudományi karon és a tanítóképzőkben, hanem a polgári és középiskolákban is.

Azt hiszem, mindnyájan egyetértünk abban, hogy a mostani helyzetben az a munkáscsapat, amely egyházunkban hivatászerűen működik, már pusztán számbelíler sem felelhet meg a támasztott igényeknek. Egyfelől azért, mert azok az erők, amelyek éppen az egyház munkáját támadják vagy az egyház célkitűzéseit legalább is közömbösíteni, vagy harmad-negyed rangúvá csökkenteni sze-

retnek, megsokasodtak. Másrészt azért, mert nem érhetjük be a meglevő állapotot, a status quo, fenntartásával. Minden más életterületen olyan nagy a kibontakozás, a haladás (hogy jó vagy rossz irányban-e, az ebből a szempontból lényegtelen), hogy a megállás, a megállapodás, az egy helyben maradás máris nagy visszaesésnek bizonyul.

Tehát több egyházi munkásra van szükségünk. Gyermekmunkánk és ifjúsági munkánk minősége és hatékonysága ezen a ponton tűnik ki. Más kritériuma ennek a munkánknak nem lehet, mint az, hogy nyomában szaporodott-e az egyház élő, munkás tagjainak a száma. S mint-hogy a gyermekmunkánknak és ifjúsági munkánknak voltaképpen iskoláinkban kellene legelső sorban folynia, csak ez lehet a kritériuma egész felekezeti iskoláztatásunknak is. Hogyha gyermekmunkánk, ifjúsági munkánk, iskoláink ezen a téren, az egyházi munkások (értve nemcsak a lelkészeket, hanem az ú. n. laikus munkásokat is) számának növekedése terén nem mutathat fel eredményt, akkor ezek a munkák meddők.

Kézenfekvő, hogy mindezeket a munkákat az egyház minden élő és buzgó tagja figyelemmel kíséri s a maga részéről felállítja velük szemben a követelményeket. Lelkészek, tanítók, tanárok nem vehetik zokon egyetlen evangélikus embertől sem azt, ha érdeklődik munkájuk és annak eredményessége iránt. Mert hiszen őket az egyház azért alkalmazza, hogy az egyházért dolgozzanak ott, ahol vannak. Éppen olyan magától értetődő az is, hogy azok, akik a gyermekszövetség munkájának a fontosságáról megvannak győződve, tudni akarják, hogy ezen a téren mi történik, milyen mértékben támogatják azok, akiktől a támogatást joggal elvárhatják. S talán nem szerénytelenség az érdeklődő egyháztagtól, hogyha azt szeretné, ha az iskolai munka túlsúlyossága miatt ne éppen az a munka szenvedne hátrányt, amelyért az egyház iskoláit fenntartja.

A misszióra nevelésben fel kell használnunk mindazokat az eszközöket, módszereket és eljárásokat, amelyeket a modern pedagógia nyújt és amelyek a modern pedagógiának rendelkezésére állnak. S ezek használatba vételéről iskolában, egyesületekben és családokban.

Ahogy minden keresztyén munkának, úgy a gyermekszövetségi munkának is főrugója és indítéka, amely nélkül csak immel-ámmal megy, az a meggyőződés, hogy a Krisztus Jézus a világ egyetlen megváltója és egyetlen remény-

sége. Ennek a munkának legfőbb ellen-sége az a világnézet, hogy az ember és az emberiség Krisztus nélkül is eljuthat az élet teljességére. Ha gyermekszövet-ségi munkánk hanyatlik, ha buzgalmunk lankad, ha kedvünk elpárolog, ennek ez a legmélyebben fekvő és tulajdonképeni

oka: azt hisszük, hogy Jézus Krisztus nélkül is boldogulhatunk mi és gyermekeink, a nemzetek és az egész emberiség. Ebből következik, hogy gyermekszövetségi munkánkban is legfőbb segítők a Szentlélek, aki hitet ébreszt.

H I R E K.

Felügyelőiktatás. A dunáninni egyházkerület szeptember 1-én a balassagyarmati templomban tartott rendes évi közgyűlése keretében iktatta be az egyházkerület felügyelői tisztbe vitez józsási Purgly Lajost. Isten kegyelme kísérrje az új egyházkerületi felügyelő működését!

A Magyar Biblia Társulat tavaly közel mégegyszer annyi Bibliát adott el, mint 1937-ben. Az adatok 1937: 57.210, 1938: 74.050, 1942: 99.978, 1943: 106.015. Az idei esztendőben az eladott Bibliák száma körülbelül annyi lesz, mint a két utolsó esztendőé együttvéve.

Dániában 21.000 róm. kat. van (ebből Kopenhágában magában 7.000). Van 37 plébánia 94 lelkésszel, 80 róm. kath. iskola, 19 kórház és 8 üdülő és menhely.

K i m u t a t á s

a Magyarországi Evangélikus Misszióegyesület pénztárába 1944. július 21-től augusztus 20-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: 1944-re özv. Kővágó Istvánné 3, Kazáry Vilmosné Felsőgöd 1, Pilisi Márton Mezőberény 4 (2), Zimmermann János Rajka 4 (—,50), Baranyai Mária Lébény 2, Mohos Béláné Budapest 4 (2), dr. Kneffel József és neje Sopron 8 (4), Udvardy József Budapest 1 P. Összesen: 27 P.

Offertórium: Budapest Üllői-úti külm. óra 39.26, Székesfehérvár 26.50 P. Összesen: 65.76 P.

Perselygyűjtés: Kiss Lajosné Pest-szentlőrinc 101.42, Budapestről özv. Sebő Jánosné 15.86, Rimár Jenőné 45.20, Kaposi Sarolta Cegléd 10.31, Kassoczky Éva Léva 10 P. Összesen: 182.79 P.

Gyermekszövetség gyűjtése: Ósagárd 15.19, Budapesti bombakárosultaknak 15.19 P. Összesen: 30.38 P.

Kunon Jenő missziójára: Homola Teréz Kassa 10, özv. Vásárhelyi Dezsóné Tinnye 3, Nyiregyházi CE Sz. 60, Darnai Ferenc Pityvaros 10, „Atom“ Mezőnagymihály 10, Pilisi Márton Mezőberény 6, özv. Horváth Elekné Kisfalud 6, Bősze László Lébény 3, „Erzsike“ Lébény 6, Staudt Péter Torzsa 20, Budapestről:

A Missziói Gyermekszövetség 1934-ben, tehát tíz esztendeje, kezdte meg működését. A szövetség országos vezetője Dr. Györfly Béla, Felpéc, Györmegye; az egyházkerületekben a vezetők: a bányai kerületben Jávor Pál lelkész, Hatvan, Cserkész-u. 7., Heves m.; a dunáninni kerületben Harmati Béla lelkész, Ósagárd, u. p. Keszeg, Nógrád m.; a dunántúli kerületben Rácz Sándor lelkész, Meszlen, Vas m.; a tiszai kerületben Túrmezei Sándor esperes, Nagyvárad, gr. Csáky István-u. 26. A munka iránt érdeklődők forduljanak felvilágosításért az illetékes egyházkerületi vezetőkhöz.

A kiadóhivatal kéri a hátralékos előfizetéseket befizetést, hogy a nyomdaköltségeket fedezhesse s így a lap zavartalan megjelenését biztosíthassa.

Radocsay Jenőné 20, Mályusz Tiborné Kíspeszt 5, Enyedi Irma Kíspeszt 5, Pályi István Budapest 8, v. S. 50, Sághy Jenő Balatonszárszó 3, Zalán Frigyes Aszód 5, Kaposi Sarolta Cegléd 11, Kertész Lajosné 3 P. Összesen: 244 P.

Rokonépek missziójára: Sághy Jenő 3, Bethesda Kassa 15 P. Összesen: 18 P.

Mohamedán misszióra: Bethesda Kassa 15 P.

Cél megjelölése nélkül: Somogyi Elek Celldömölk 2.50, Pulay Istvánné 84.22, Nitschinger János Sopron 55, Győri fiók-egylet 300 P. Összesen: 441.72 P.

Belmissziói alapra: Dr. Kneffel Józsefné Sopron 75 P.

Összes bevétel: 1099 P 65 fillér.

Használt bélyegket küldtek: Dr. Molnár Gyula Budapest, Dr. Bányai Béla Várpalota, Galánta, Darnai Ferenc Pityvaros, Vári lelk. hiv.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk! Budapest, 1944. augusztus 20.

Csekkszám: 16.188.

Rimár Jenő pénztáros
VI., Főthi-út 22.